

ῥῆσιν πάντα τὰ ἐγκεκλιμένα. ὅπως οὐ μνηθεῖς ὄν σὺ εἰσηκτικῆς
 γέγονας, πειθανοῦ λυθῆ καὶ κομφοῦ προκατάρξῃ, οἰουκὲ τὰ προγεγε
 νημένα καλῶς δέσῃ. ἐν μαρλιαῶν ἔθῃ ἡμετέρῳ μαμακτηριῶν
 πέμπῃ ἐπὶ δέκα. ἔξῃωσο, καὶ διατέλει εὐτυχίσματα πράττων.

BVDAEVVS ERASMO.

ἰφίε. ὃ πρὶ ἐγκωμίου σε τὸ πρὸς τὸν σαλλορῦν λέε
 ληδέσε μυκτηρισμὸν ἔσροφῆρ ἔχον; θαυμάζω τοί
 ναυ ἔπωγέ σε ἀπεχνῶς δήπου σαυτοῦ κατεγνωκότῃ
 ριαύτῃ λυὰ σροφολογίαν, ἐν οἷε ὑπ' ἐμῶ γέγρα
 φας σὺ πρότερον ἐγκωμιωδῶς. **V**ives tuus tibi
 testis esse potuit, cui epistolam ad me scri
 ptam ostendi ab homine naris emunctæ (tametsi nomen
 digito suppressi superposito) ὅς ὑπέμνησέ με, οἷον εἰ δὸν ἀϊοθανό
 μωρον τῶς καδαπῆικους σούε λόγους, ἐν τῶς συγγράμμασί σε διεωσα
 μλῶνε. **Q**uanquam ipse non uidit ἐπισολῆρ μίαν εἰς τὸ αὐτὸ κα
 δήκουσαν, ἀνδρὸς ἰταλιώτου εὐδοκιμοῦντῃ ἐν τῶς μάλισα, οὐκ ἐσ
 μοί μοι ἐπισείλαντῃ, ἀνδρὶ δὲ λυιῶν εἰ αὐτοῦ γνωρίμων καὶ θίλωρ.
 ὅς δὲ δ' αὐτόγραφον ἔπεμψέ μοι ἔναγχῃ. **E**t quum hæc, & hu
 iusmodi permulta silentio prætermittēda duxerim, atq;
 etiam obliuione, tu mihi dolorem nunc refricuiisti, ac penè
 opinionem ex suspitione fecisti. Nisi uero supradictis uer
 bis exemplum in te ipse statuuisse insiciabere, id de te existi
 mandī, quod tibi in mentem uenisse ais, ut de me eadem
 in causa existimares. Neq; ideo uelim, ut existimes nō gra
 tissimas mihi literas illas tuas fuisse græce scriptas, quibus
 iam græce respondi: sed tamen ἀμειλαφῆ μοι ἐνέδοκας ὑπόδει
 σιν ἀνλικατητορίας λυὸς μῆολυε ἀπρλογίας. πῶς γὰρ οὐ. ὅς γε πάντα
 τὰ ὑπ' ἐμοῦ γεγραμμένα ἀνακυκλῶρ, πᾶσαν δὲ ῥητορικῆρ ἐπιμέλειαν
 ἀρτελῆ περιεργίαν ὑπερηκόνισαε, ὃ πρὸ λυὰ σύγε φράσαις ἔαρησῃ μὴ λέ
 γαιρ τῶν ὑπ' ἐμῶ πεπλημμελημένων, ἐμοῦ γε ἔου ἐν τῇ ἐμῇ ἀπολογία
 ἐπίπιδεε πολλαῖ πρῆντῃ. **N**oui enim, noui ea serè transmi
 tere in

tere in mea defensione, in quibus proloquēdis, stiloq; prosequēdis, aut indignationem obrepisse ingenio meo sentio, aut uehementiam contentionis transuersum me rapuisse. Intellico me nonnunquam immodicum, atq; *ἐκπαθῶς διακείμενον* fuisse. Quare æquo animo castigari me ab amico passus sum: quod quidem ad ea loca pertinet, quæ tractata mitescere nequeunt. Tu autem animum meum nondum pertrectasse uideres, si tamen ex sententiâ animi tui potius, quàm ex aliorum loqueris. Iam primum quod dixi, Catapotia epistolæ meæ iam (ut spero) uorasti: uide etiam atque etiam ne te commodius interpretari hoc modo ego possim. Amaras quidem literas meas fuisse (identidem enim mihi *πικρίων* obijcis & *ἀτυπίων*) sed tamen me sperare concoxisse te, aut certe ita deuorasse omnem indignitatem illam, ut iam immemor esses iniuriæ (si tamen iniuria est, ubi animus non fuit iniuriam inferendi) præsertim cum & tu in me satis destomachatus esses: & ex pagina postrema literarum tuarum uiderere mihi amarulentiam illam meam (sit enim sanè, quādo ita tibi uidetur) placidiore animo ferre, & recordari nolle. Quippe qui te dictitares ingenium meum iam nosse. Deinde quàm illud *Δυσφοροῦτα με ἢ δυσπαθῆ διεξέναι* putas, quod *παρὰ ἑαυτῶν σὺ ἢ θεοῦς ἢ ἀνθρώπων εἰς ἐπικαλόμενοι*, τούτῳ μοι τὸ λόγον προσφέρεις ὡς ἐφύβρισον, ἢ ὡς κενὶ δεσποτικῷ βασιλευμένῳ καὶ δεσποτικῷ, iocis scilicet mecum assuescens. *πρὸς τῆς φιλανθρωπίας τὸ σῆς ὡ φιλτάτη μοι κεφαλή, πρὸς τῆς φιλοκαλίας τὸ ἡμῶν ἀγχωμάλωε ὡς οἶμαι πρὸς τὸ δάσον, μή μοι τηλικαύτως δόξω ἀλαζονείας περιάψης, ὥστε συμφέρεσθαι σοι δοκῆν μὴ δέξου ἢ φιλοπρεπῶς.* Audi igitur interpretationē meam huius dicti, & aude post ea conqueri, quasi ego nō ex æquo tecum agam. Quoniā igitur tu immodicum me esse iocorum sæpe dixisti, etiam ex periculo petitorum (ut ita loquar) & proxime contumeliam accedētium, quibus tu ipsis animum adijcere nō poteras (neq; enim istius esse

modestiae fortasse, & grauitatis uidebantur) Ego illis tuis literis grandioribus ita me conuerberatum iocis tuis sentiens ac lapidatum, nihil ut amplius dicere potuisses, aut certe sustinuisses, etiam si stomachi res fuisset, non ioci: scripsi ego ea simplicitate qua soleo, iocis te iam mecum assuescere. Religio enim fuit dicere tam te impudenter, aut licenter dicacem esse coepisse, quam me esse conquerebare. Amabo te relege locum, & uersa intellectum eius, inuenies (ut spero) in me magis, quam in te dicacem me fuisse. Nisi uero non in me, meumque caput recidit, quod dixi aut significauit ex tuo te ingenio migrasse contagio literarum mearum, & iocandi commercio. At tu id scelus propere cothurnatum fecisti exclamatione tragica. Porro autem quod plumbeum te coniectorem fecisse me criminaris, ni uerer cicatricem obductam refricare, locum hunc explicarem: uerum commonefacere te uno, & altero uerbo ουδεις φθορας οιδμαι. μεμνησαι γαρ, οτε ενα την Γουλιελμου ωσδωνει εχειρας δικτεισ, ον ερωγε η οπτιον διαπραξεσθαι σοι εμελλον, quid quod inter nos conuenisset. Quem omnino ipsum nollem a te nominatum, προς γαρ τω ωτακουσης τοι απαντων κυριον οτι ειναι ιερος, ελ η η αν αξιωμα αυτος καθεσκηκε η ταξει την ενδοξωμ. και την πραγμάτων δε απηται των ενδοθερ, ινα μη σαφες ερον φθελγωμα. επι δε τδριε η των προσφιλωσ εχοντων οδτην ουτος προς εμε η πωουσ δαζοντων εμοι τε ε σοι. Sed scilicet periculo meo res agebatur, non tuo: quare tantum tibi pensum non fuit. Quamquam nondum id attingo, in quo parum te acutum fuisse iocatus sum, id est parum tui similem. Nam illa uerba εν ω διαπραξεσθαι σοι ο υπ ημων προαρεθερ επεχειρουν, non te intellexisse uix credo, praesertim quum tu dicta mea εμου σωσπηκωτερον excipere solitus sis, ut ex his quae dixi liquet. Quod si tibi ανητ τεσθ μαλλον η φραξερ Δοκωτα επινενομηλια, φερεσ η, οταν βδλησ θης, αμαθεσρον ερω ε σφεςρον. αλλ ουδερ οιδμαι δεομαι. Quod περι τ ενναγγελιωσ scribis, quasi scilicet uerens ne opera aut

studiū ea in re nauata imputaturus sim tibi, iam te libero
 illa obligatione, si te auctoramenti pudet, nō etiā legibus
 amicitiae te soluo: quæ p̄ me licebit ipsa ut sit inter nos p̄
 petua, atq; etiā per te quoad tu ex tuo animo meū aestima-
 bis, nō ex aliorū sententia, quantū argumētis conſicio, &
 hominū relatione. Age estima tecū ip̄e q̄ illud *ελικόρ*, im-
 mo q̄ *ερασμοπρεπές* *Ἐλεξιόρ* καὶ *κομφορ* de mellitis epistolis
 Deloini & aliorum noſtratiū, quod iniuriarū mecum agis
 quasi *ελοκόλακα* te uocarim, uel esse significarim: quum ta-
 men tu omnīū maxime libertate gaudeas amicorū. *ἔω νῦν*
ἔξετάζω τοῦτ' ἐπ' ἀληθές ὅστιρ' εἶπε μή, ὅ μάλισ' ἄσε χαίρω *Ἐἰδεῶς*
ἢ φίλων τῶν ἐλόντεριαισικοῖς. ἐπεὶ πόθ' ἄλλοθεν προσκερδέσασιν ἀλλή-
 λους ἄμ' γέ πως οἱ μάλισ' ἀπρότρον φίλοι εἶναι δοκοῦντες, εἰ μὴ δὲ
 ὡρ' ἐλόντ' ἰδῶσ' πῶς τὴν ἀρχὴν, ἣν ταῖς ἐπιστολαῖς γέγραφα. Sed sit
 sanè nunc uerū, & pro cōperto habitū, quid igit̄ existima-
 sti ne me tam cōmodis meis inimicū, atq; etiā tā male pro-
 pitiū numen habuisse scribendo, ὡς προσκδέρ τοῖς προσσυχῶ-
 σιν ἐμπλήκτως τε καὶ προπετῶς, καὶ δὴ καὶ εἰς αὐτὸν λοιδοροῦμενον φέρει
 ὡς ἢ φίλων ἐμῶν τὸν κορυφαῖον, ὑπὲρ τ' ἀγῶν ἐκείνης ὁρμῆς εἰς σε ἀπει-
 ρηδομένης; τί οὖν; οὕτως ἐφθίω ἀκρατῆς εἶναι ἢ κατὰ πῆλ' ἢ γελόϊων
Ἐσκωπῆν, ὥστε καὶ ἄνδρα μοι πάντ' προσεχίεσατα διακείμενον ἢ
 Δηλοῖνον, προσέειπ' ἢ καὶ ἐπ' ἀξιόσεως ὄντα οὐ τ' τυχοῦσε, ἐφυβρίζωρ κό-
 λακα ἀπενάλοω; οὐ γὰρ σε δὴ πρὸ *ελοκόλακα* ἀπρκαλῶρ ἠδυνάμην,
 μὴ οὐχὶ αὐτὸς τῶν ἀπρκαλῶρ κόλακα. ὡρ' ἔα σὺ προσφέρ' ἐμοὶ ὅτι
 ἄρ σοι πρῶσῃ. ὁπωλίκα τοίνυν τοιάδε πάμπῆλα ἔτυχες σωφλοχῶς δι-
 εξοδικώτατα, ἣν ἐκείνη τῆ ἰλιάδι ἢ ἐμ' ἁμαρτημάτ' ἐξέσα σοὶ ἐμοῦ
 γε ἐνεκα καὶ ταῦτα δὴ σωείρην ῥητορικῶς ἣν τῆ ἢ φίλ' σὺ σωόδω, ἄλα-
 λωσπε καὶ ἢ αἰωμένωρ δεινῶς τὰς ἐπιστολάς ἐμάς. εἴτ' ἢ ἄξι' ἀκῶσα
 τῶν ἐρημένωρ αὐτοῖς δόξω, ἔχόμενον δὴ πρὸ ἔσα τῆς ὑπὲρ σε τεθείσης
 ἀμειψίας, ἀντεξετασμορ τινὰ γενέσθ' ὡρ τυγχάνω ἀντιπεπρωθῶς ὑπό-
 σου. τὸτ' δὲ γεγεννημένου ἢ ἰσοσάσιοι εὐρεθῶσιν καὶ πάρισσοι αἱ ἀμοι-
 βαι, ἐπὶ ἴση δὴ καὶ ὁμοια ἢ μᾶς διαλύεσθαι περὶ τῶν ἀντεγεκκλημέ-
 νωρ. **Sic fiet potissimum, ut facta pro infectis habeantur,**

nec tu in posterū huiūscemodi causificari oratorie possis,
 πλὴν ὡς δὴ ἐὼ λέγῃς ἐν οἷς ὅτι καὶ τὸ οὗτο ὁ γράφῃς, cū ne id ipsum
 quidem τὸ ἔργο ante quiescere siueris, quàm τοῖς ἔργῃ feceris ut
 atrocis contumeliæ instar esse uideatur. Itā ne uero bone
 uir, id est orator, donare mihi te dices, quod confertis mani-
 bus retines & mordicus? & cum ius omne tuum cum ra-
 mentis tuleris, æquum & benignum litigatorem te præ-
 dicabis? Iam uero quod περὶ τῆς σωχῆς τῆς ὁμοιοῦσας ἡμῶν scri-
 bis οὐδεὶς συγκολλησόντων, quocunq; id pertineat, existimes
 uelim nemini unquam homini me uerbū ea de re fecisse:
 nisi haectenus, ut dictarim, atq; omni corporis, animiq; ha-
 bitu præ me tulerim, non ita mentes nostras huiūscemo-
 di uelitationibus uerborum esse commotas aut emotas,
 ut luxari propterea confirmatæ amicitiae compages, ac di-
 moueri possent: sed tamen hanc simultatis imaginem ita
 ad uerum esse effictam, ut amicorum studijs, & hominum
 errore pro uera similitate tandem exciperetur. In quo ni-
 hil ipse magnopere prouidendum mihi ante existimaui,
 quàm tibi cordi esse magis genus illud ludicri certaminis
 sensi atq; perspexi, quod præpilatis iaculis, certiusq; inno-
 cuis editur. Non quod tibi metueres, aut mihi: aut tibi à
 me metuendum esset, aut mihi à te: sed quod spectatores
 delectandos magis duceres, quàm expectatione suspen-
 dendos tristioris exitus. Cuius consilij rationem facile mi-
 hi probasti, posteaquam attentius rem animaduvertere cœ-
 pi. Denique nullam inter nos animorum alienationem, &
 διάσασιν intercessisse puto, οἷαν δὴ ἐν διαλλαγῇ δ' ἄλλῃ, οὐχ ὅπως δι-
 ἀλλακτῆ. ἀμέλῃ δ' κατ' ἐμὲ εἶλπε κατὰ σὲ εἰρηκκα ἢ γέγραφα κακῶς
 πως γε καὶ δυσνοοικῶς, quo commodis tuis officerem, aut glori-
 am istam tuam παμμεγέδη imminuerem, ἐκείνο δὴ ἐπιτηδεύων
 τοῖς ἐσχρημαλομύνοις λόγοις, ὡς ἐκ μετεώρου τῆς δε τ' Δόξης ἐκπέσοις.
 Deus me pari maectet infortunio. Datū est aliquid stoma-
 cho, & humanitus non nihil admissum est, & incommode
 fortasse,

fortasse, atque imprudenter de amicitia consultum, dum iugulum existimationis petentium speciem præbebamus: ut assolet interdum in simulacris pugnae, dum concertationis impetus extra præscripta ludicri, & præter legitimas uices ac constitutas effertur. Id enim ipsi in septis accidere decursionum militarium uidemus aliquando, & ueniam tamen mereri cum blanda satisfactio deprecatur errorem. Neque id inexpiabile est quod extemporale fuit, nec unquam unum diem hæsit animo. Ne tum quidem ita ualuisse stomachationem aut contentiunculam ullam affirmarim, ut euaserit in odium. Id quod ut de me affirmo, sic de te haud dubie conijcio. Quid si mihi ne poenitenda quidē uidentur quæ scripsimus? Quantum est enim ad confirmationem amicitiae, ab acriore nos contentione citra noxam discessisse: ita ut uterque alterius animum periclitatus, perspectum se habere pertentatumque confidat & lætetur. Quod aulicum me factum cauillaris, & literarum uicem doles, quasi eam causam receptam deseruerim, aut prodiderim, ob idque magno patrocinio literæ bonæ destitutæ sint, materiam mihi tecum iocandi præbebit: græce tamen scribam, ut liberius & simplicius acroama præbeam expeditionis aulicæ: quæ mihi hoc anno obtigit, haud scio quàm propitia prouidentia. Vale, ex eodem Marliano, Septimodecimo Calend. Octobris. Entibi alteram ex homologesim optima fide factam. Post aliquot dies quàm literas tuas accepi, meas ad Hermanum tuum misi græce scriptas: sed urbem iam exierat ob pestem: ita ex urbe relatæ sunt, & has illis subdidi animi causa. Mirū est enim quantum delector ad te scribens. Vtrasque tamen eidem homini non committam, ut mihi in binarum uicem cedant. Vale rursus.

&